

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/82/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111237078
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8111237078.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu Obec Jarovnice, so sídlom v Jarovniciach 223, IČO: 00327212, zastúpenej Eva Petránová Advokátska kancelária s.r.o., so sídlom v Prešove, Puškinova 16, Prešov, proti žalovanej: PaedDr. D. F., bytom H., R. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Dášou Komkovou, advokátkou, so sídlom v Prešove, Hlavná 27, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu i žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29C/292/2011-399 zo dňa 18.09.2013 a o odvolaní žalovanej proti uzneseniam Okresného súdu Prešov č.k. 29C/292/2011-417 zo dňa 19.11.2013 a č.k. 29C/292/2011-434 zo dňa 05.03.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu 1.stupňa a vec vracia na ďalšie konanie.

Z r u š u j e uznesenie č.k. 29C/292/2011-417 zo dňa 19.11.2013.

M e n í uznesenie súdu 1.stupňa č.k. 29C/292/2011-434 zo dňa 05.03.2014 tak, že priznáva žalovanej oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v rozsahu 50 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalovanej uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosť byt č. XX, na X. poschodí, vchod č. XXX v bytovom dome č. XXX na parcele registra „C“ č. 452/3 k. ú. D., obec D., okres J., H. kraj na LV č. XXXX v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku bez práva na zabezpečenie bytovej náhrady.

Druhým výrokom vyslovil, že náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvého stupňa ustanovením § 676 ods. 1, 2, § 685 ods. 1, 2, 3, § 710 ods. 1, 2, 3, 4, § 712a ods. 9 Občianskeho zákonníka (zákon č. 40/1964 Zb.) a ustanovením § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. v znení účinnom od 01.05.2005 do 01.01.2006, ustanovením § 9 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí.

Vykonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobca mal uzatvoriť so žalovanou dňa 12.12.2005 zmluvu o nájme bytu č. XX nachádzajúcom sa na X. podlaží bytového domu súp. č. XXX vo vlastníctve žalobcu vedeného na LV č. XXXX k. ú. D. s tým, že nájomná zmluva sa uzatvára na dobu určitú od 15.12.2005 do 31.10.2008. Následne mal byť dňa 15.10.2008 uzatvorený dodatok č. 1 k zmluve o nájme bytu s uvedením, že doba nájmu sa predlžuje a to opätovne na dobu určitú a to od 1.11.2008 do 31.10.2011.

V danom prípade žalobca namietal neplatnosť ako zmluvy o nájme bytu, tak aj dodatku z dôvodu, že táto bola uzatvorená v rozpore so všeobecným záväzným nariadením obce D.. 42/2005 o pridelovaní nájomných bytov postavených z prostriedkov obce a dotácie štátu a ust. § 9 ods. 2 zák. č. 138/1991

Z. z. o majetku obce, keďže tieto štatutárny zástupca obce uzatvoril bez predchádzajúceho súhlasu obecného zastupiteľstva.

U obce ako právnickej osoby (§ 18 ods. 2 písm. c) Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1 zák. č. 360/1990 Zb.) je potrebné rozlišovať vykonávanie právnych úkonov od rozhodovania o týchto úkonoch. Zatiaľ čo rozhodovanie znamená vytváranie vôle vo vnútri vrámci organizačnej štruktúry obce o tom, či resp. aký právny úkon obec urobí, právne konanie je prejavom už takto vytvorenej vôle navonok voči tretej osobe s cieľom založiť, zmeniť alebo zrušiť právny vzťah.

Funkcia štatutárneho orgánu právnickej osoby, ktorým je nesporne starosta obce, znamená výhradné oprávnenie konať menom obce navonok, t. j. prejavovať vôľu obce vo vzťahu k tretím osobám.

Táto funkcia však sama o sebe nezahŕňa jeho výlučné oprávnenie vytvárať túto vôľu, ktorá je potom prejavovaná navonok práve v podobe právnych úkonov urobených na základe uvedeného konateľského oprávnenia.

Oprávnenie rozhodovať o právnych úkonoch, t. j. o tom, či resp. aký právny úkon obec urobí, je zo zákona rozdelená medzi obecnú radu, štatutárny orgán a obecné zastupiteľstvo.

Rozhodnutie obecného zastupiteľstva o majetkovo-právnom úkone nie je autoritatívnym výrokom obce, ktorým sa individuálny právny vzťah účastníkov zakladá, mení alebo ruší, ale je prejavom vôle obce. Tento prejav sa tvorí a prejavuje uznesením obecného zastupiteľstva. Právne účinky vyvolá však len vtedy, ak spĺňa formálne a meritórne náležitosti. Ak sa pred súdom vyskytne v občiansko-súdnom konaní ako sporná otázka platnosti zmluvy uzatvorenej medzi obcou a druhým účastníkom zmluvy, ktorého predmetom je niektorý z majetkovo-právnych úkonov, ktorý vyžadoval rozhodnutie obecného zastupiteľstva, musí súd skúmať platnosť prejavu vôle tak z hľadiska formálnych ako aj z hľadiska meritórnych náležitostí, ktorého jadrom je prejav vôle. Bez prejavu vôle a jeho vyjadrenia v objektívne zistiteľnej forme nemožno hovoriť o právnom úkone.

Táto zásada platí, aj pre prejavy vôle obce v oblasti občianskeho práva. Kým obecné zastupiteľstvo nerozhodlo o majetkovo-právnom úkone a prijaté uznesenie nebolo pojaté do zápisu o priebehu schôdze obecného zastupiteľstva, nevznikol prejav vôle založiť právnym úkonom vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Majetkovo-právne úkony, o ktorých rozhoduje obecné zastupiteľstvo a ktoré by urobil starosta bez predchádzajúceho platného rozhodnutia obecného zastupiteľstva, by obec nezaväzovali, pretože by tu chýbal prejav vôle obce.

Starosta obce nemôže urobiť bez prejavu vôle obce majetkovo- právny úkon, ku ktorému sa vyžaduje predchádzajúce rozhodnutie obecného zastupiteľstva a zaviazat' nim obec, pretože mu k tomu zákon o majetku obce s príslušnými predpismi nedáva oprávnenie, takže jeho právny úkon by ani nevyvolal právne účinky (rozsudok NS SR 2Cdo284/2006).

Súd sa v danom prípade zaoberal otázkou, či uzatvorenie zmluvy o nájme bytu vo vlastníctve obce podlieha schváleniu obecného zastupiteľstva v zmysle ust. § 9 ods. 2 zák. č. 138/1991 Z. z., ktoré si žalobca vymienil vo všeobecnom záväznom nariadení č. 42/2005, konkrétne v čl. 4, 5 a 6.

V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. IIIÚS389/2008 z 1.4.2009, ktorý riešil otázku vzťahu starostu obce obecného zastupiteľstva pri rozhodovaní o nakladaní s majetkom obce.

Na základe uvedených skutočností je možné vyvodiť jednoznačný záver, že uzatvorenie zmluvy o nájme bytu vo vlastníctve obce je právnym úkonom týkajúcim sa nakladania s nehnuteľným majetkom obce, k uzatvoreniu ktorého si obec s poukazom na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 138/1991 Zb. a § 11 ods. 4 zák. č. 369/1990 Zb. záväzným aktom obecného zastupiteľstva, konkrétne všeobecne záväzným nariadením č. 42/2005 vymienila ich schválenie obecným zastupiteľstvom.

S poukazom na skutočnosť, že zmluva o nájme k predmetnému bytu bola uzatvorená so žalovanou a podpísaná starostom obce dňa 12.12.2005 bez predchádzajúceho súhlasu obecného zastupiteľstva,

ktorý bol udelený až na zasadnutí dňa 21.12.2005, ide o neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

Uvedený záver súd môže konštatovať aj vo vzťahu k uzatvorenému dodatku č. 1, keďže predĺženie pôvodne dohodnutej doby nájmu v danom prípade nebolo prejednané zo strany obecného zastupiteľstva obce žalobcu vôbec.

Na základe uvedených skutočností preto súd prvého stupňa žalobe o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti zo strany žalovanej, ktorá túto užívala na základ neplatného právneho úkonu vyhovel.

Súčasne mal za to, že ani v prípade uzatvorenia zmluvy o nájme k predmetnému bytu so žalovanou platným spôsobom nebolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby v tomto nájomnom vzťahu zotrval.

Žalovaná pri uzatvorení zmluvy o nájme bytu nespĺňala žiadnu z podmienok žiadateľa v zmysle všeobecného záväzného nariadenia č. 42/2005 nepreukázaním, že jej mesačný príjem neprevyšoval 3-násobok životného minima, že ku dňu podania žiadosti mala minimálne 2 roky trvalý pobyt v obci, nebola väčšinovým spoluvlastníkom, nájomcom, spolunájomcom obecného štátneho družstevného podnikového bytu alebo domu alebo zabezpečovala spoločenské, kultúrne, zdravotnícke, ekonomické a sociálne potreby obce D..

Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalovaná žiadosť o pridelenie bytu odôvodňovala svojim pôsobením ako učiteľky základnej školy, pričom tento ukončila ešte dňa 10.12.2005, teda pred uzatvorením predmetnej neplatnej zmluvy o nájme bytu.

V čase podania žiadosti o pridelenie bytu nemala trvalý pobyt v obci D., keďže doposiaľ tak, ako to vyplýva z potvrdenia Mesta Prešov, má táto evidovaný trvalý pobyt na ulici R. č. XX v H. a v minulosti bola nájomcom družstevného bytu, ktorý dohodou o prevode členských práv previedla na svoju dcéru W. F. dňa 1.3.2000 (č. l. 141), pričom vo svojich písomných podaniach adresovaných žalobcovi potrebu predĺženia nájmu k predmetnému bytu zdôvodňovala aj jeho užívaním zo strany uvedenej dcéry pôsobiacej v obci D. ako učiteľky.

Zároveň je nedôvodná argumentácia žalovanej splnenia podmienok na uzatvorenie nájomnej zmluvy v zmysle výnosu č. 1/2004 z 23.12.2004 vydaného Ministerstvom výstavby regionálneho rozvoja vydaného Ministerstvom výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, konkrétne § 5 ods. 1 písm. d), podľa ktorého dotáciu na obstaranie nájomného bytu možno poskytnúť len ak sa žiadateľ zaviazal uzatvoriť nájomnú zmluvu s nájomcom na dobu, ktorá neprevyšuje 3 roky s výnimkou, ak je nájomcom občan so zdravotným postihnutím uvedeným v prílohe č. 2, u ktorého doba nájmu neprevyšuje 10 rokov.

Žalovaná nepreukázala, aby v čase podania žiadosti o pridelenie bytu bola osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, keďže uvedený status jej bol priznaný rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prešove zo dňa 20.10.2008 (č. l. 141).

Nakoľko žalovanej by nepatrila bytová náhrada ani v prípade uzatvorenia platnej zmluvy o nájme bytu na dobu určitú v zmysle ust. § 712a) ods. 9 Občianskeho zákonníka, súd prvého stupňa rozhodol o jej vyprataní z predmetného bytu bez práva na bytovú náhradu.

Súd prvého stupňa sa v danom prípade zaoberal aj otázkou, či výkon práva žalobcu na vypratanie bytu nie je v rozpore s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. či v zhlľadom na okolnosti prípadu je možné uložiť povinnosť žalobcovi zabezpečiť žalovanej bytovú náhradu.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná už v čase podania žiadosti o pridelenie bytu nespĺňala žiadnu z podmienok na pridelenie nájomného bytu v zmysle všeobecného záväzného nariadenia obce č. 42/2005, neexistenciou jej trvalého pobytu v obci a vedomým zamlčaním skutočnosti, že v čase uzatvorenia zmluvy o nájme bytu už nezabezpečovala kultúrne, spoločenské, ekonomické, prípadne sociálne potreby obce a to ukončením pracovného pomeru učiteľky vrátane informácie a v minulosti bola výlučnou nájomníčkou družstevného bytu v H. na R. ulici XX, kde doposiaľ je evidovaná k trvalému

pobytu zo strany žalobcu, ktorý sa domáha jej vypratania z bytu, ktorý je majetkom obce, nejde o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka za situácie, kedy tento disponuje preukázateľne množstvom žiadostí o pridelenie nájomného bytu zo strany obyvateľov obce spĺňajúcich podmienky všeobecného záväzného nariadenia obce týkajúce sa pridelenia nájomných bytov.

Pri užívaní bytu bez právneho dôvodu nemožno uložením povinnosti oprávnenému nájsť povinným náhradné ubytovanie považovať za obmedzenie vlastníckeho práva, ale jedná sa o založenie novej povinnosti vlastníkom, čo nie je v súlade s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Na základe uvedeného je možné konštatovať, že s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je možné žalobcovi ako vlastníkovi predmetného bytu s poukazom na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka založiť novú povinnosť zabezpečenia bytovej náhrady v prospech žalovanej v zmysle ust. § 712a Občianskeho zákonníka, keďže tieto ustanovenia sa nepochybne viažu k nájmu bytu a v žiadnom prípade k povinnosti vypratať byt užívaný na základe neplatného právneho dôvodu. Zároveň v zmysle ust. § 712a ods. 9 Občianskeho zákonníka by v prípade aj platného uzatvorenia zmluvy o nájme bytu so žalovanou tejto nárok na bytovú náhradu nepatrilo, keďže doba nájmu bola dojednaná na dobu určitú.

V danom prípade súd pri určení dĺžky lehoty na vypratanie predmetného bytu zohľadnil zdravotný stav žalovanej, ktorej bol priznaný status ťažko zdravotne postihnutého občana s odkázanosťou na invalidný dôchodok a z uvedeného dôvodu jej poskytol 6-mesačnú lehotu na vypratanie predmetného bytu.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa ustanovením § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.). Nepriznal náhradu trov konania úspešnému žalobcovi vo vzťahu k žalovanej s poukazom na majetkové pomery žalovanej, ktorá je ťažko zdravotne postihnutou osobou odkázanou na poberanie invalidného dôchodku, čo nesporne postačuje iba na náhradu nevyhnutných výdavkov na bývanie a uspokojenie jej elementárnych životných potrieb.

Uznesením č.k. 29C/292/2011-417 zo dňa 19.11.2013 súd prvého stupňa uložil F. D., teda žalovanej, aby v lehote 10 dní od právoplatnosti tohto uznesenia zaplatila súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 99,50 Eur, položka č. 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov.

Uznesením č.k. 29C/292/2011-434 zo dňa 05.03.2014 súd prvého stupňa nepriznal žalovanej oslobodenie od súdnych poplatkov.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že uznesením zo dňa 19.11.2013 č.k. 29C/292/2011-417 súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 99,50 Eur podľa položky č. 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov. proti uvedenému uzneseniu podala žalovaná odvolanie a žiadala oslobodiť ju od platenia súdnych poplatkov. Uviedla, že je osoba ťažko zdravotne postihnutá, poberá invalidný dôchodok. Z tohto jediného príjmu hradí výdavky na bývanie vo výške 120 Eur mesačne, na zakúpenie liekov dáva cca 50 Eur mesačne.

Na výzvu súdu predložila vyplnené „Tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (fyzická osoba)“, z ktorého vyplýva, že žalovaná je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 380 Eur. Býva v dcérinom byte v H., na ul. R. XX, pričom prespíeva na náklady súvisiace s bývaním. Po 10 Eur mesačne spláca dlh na dani za komunálny odpad a za MHD je dlžná 75 Eur. Je rozvedená a má štyri deti.

Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa ustanovením § 138 ods. 1, 2 O.s.p.

S poukazom na výšku invalidného dôchodku 380 Eur mesačne a výšku súdneho poplatku za odvolanie, ktorý predstavuje 99,50 Eur mal súd prvého stupňa za to, že u žalovanej nie sú splnené podmienky na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Súd prvého stupňa vyslovil názor, že zaplatenie súdneho poplatku nie je otázkou krátkodobého časového intervalu, ale spravidla dlhšieho časového úseku v rámci prípravy na súdne konania, preto jeho zaplatenie nie je možné viazať len na jednomesačný príjem, prípadne na jednomesačné výdavky účastníka konania. Splnenie poplatkovej povinnosti u žalovanej neohrozí uspokojenie jej základných životných potrieb a nepredstavuje prekážku realizácie jej ústavného práva na súdnu ochranu.

Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie žalovaná. Navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. S rozhodnutím v merite veci nemožno súhlasiť a je potrebné ho považovať za neúplné, predčasné a nezákonné. Namietala, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie dôkazy a skutočnosti, ktoré neboli uplatnené, ako aj že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa sa podľa názoru žalovanej nevyrovnal s doterajšou judikatúrou všeobecných súdov SR, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej ESĽP). Judikatúra ESĽP podporuje ochranu obydlia aj za stavu, že dotknutá osoba bývajúca v byte nemá legitímny vzťah k bytu. Právo na obydlie je garantované aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to v zmysle čl. 8. Z rozsiahlej judikatúry ESĽP, kde je ochrane obydlia venovaná veľká pozornosť a hierarchia hodnôt v zmysle život, zdravie, obydlie a majetok vyplýva, že garancie, ktoré poskytuje Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd vyžadujú, aby zásah do sťažovateľovho práva na rešpektovanie jeho obydlia nebol iba legálny, ale taktiež primeraný podľa ods. 2 čl. 8, k cieľu sledovanému a to s ohľadom na okolnosti prípadu. Žalovaná poukázala na rozhodnutie Stanková vs. Slovenská republika, § 24 a rozsudok Paulovič vs. Chorvátsko sťažnosť 3572/2006 a na ďalšie rozhodnutia. Zároveň namietala, že vypratanie bytu nebolo v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, ako vyplýva z rozsudku Stanková vs. Slovenská republika. Ak sa súd náležitým spôsobom nevyporiada s judikatúrou, ide o porušenie práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Zároveň žalovaná poukázala aj na nález Ústavného súdu SR IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 209/2004 z ktorých vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, to je s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Zároveň citovala znenie ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa vyplýva, že žalovaná po uzavretí nájomnej zmluvy a pridelení bytu do užívania v byte počas celej doby a prakticky do dnešnej doby riadne bývala aj so svojou dcérou. Predmetný byt ako jediný spôsob bývania, jediné obydlie, užívala bezprostredne po nastáňovaní ako osoba ZŤP, o čom svedčí rozhodnutie ÚPSVaR Prešov zo dňa 20.10.2008. Súd prvého stupňa nepostupoval správne a nebol dôsledný pri hodnotení dôkazov z pohľadu práva na obydlie a tejto otázke nevenoval adekvátnu pozornosť. Aj keby sa nepotvrdil žiadny typový vzťah žalovanej k bytu podľa Občianskeho zákonníka, doteraz zistené skutočnosti indikujú potrebu poskytnúť žalovanej ochranu obydlia. Povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon, vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu, alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (nesie teda bremeno argumentácie) je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie. Aj odvolací súd Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach (6Co/148/2011) vyslovil právny názor, že je neakceptovateľné, aby súd rozhodol v rozpore s judikatúrou ESĽP a nevyrovnal sa s ňou. Aj takýto vyššie uvedený dôvod je potrebné považovať za dôvod na zrušenie rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Rozhodnutie odporujúce judikatúre bez argumentácie odlišného právneho názoru totiž porušuje právo na súdnu ochranu.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie aj žalobca. Navrhol rozsudok čo do druhého výroku v čase nepriznania náhrady trov konania účastníkom zmeniť, resp. zrušiť a vrátiť vec na nové konanie a rozhodnutie. Poukázal na znenie ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. s tým, že toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda inými slovami na dosiahnutie spravodlivosti pre účastníkov konania. Aplikácia ustanovenia § 150 ods. 1 O.s.p. musí spočívať v okolnostiach prejednávanej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov. Súd musí prihliadnuť na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania, a tiež na okolnosti, ktoré viedli účastníkov k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie trov konania sa nesmie javiť ako neprimerané tvrdé voči účastníkom konania a nesmie odporovať v tejto súvislosti ani dobrým mravom. Žalobca zobral na vedomie, že žalovaná je osobou poberajúcou invalidný dôchodok, ale má za to, že konajúci súd sa nevyporiadal so všetkými predpokladmi pozitívnej aplikácie ustanovenia § 150 O.s.p. Žalobca poukázal na to, že žalovaná bola riadne zastúpená advokátkou, so žalobou do rozhodnutia vo veci samej nesúhlasila, pred samotným konaním žalovaná vedela, že žiadosť o pridelenie bytu odôvodnila svojím pôsobením učiteľky na základnej škole, pričom toto pôsobenie ukončila ešte dňa 10.12.2012. Zároveň

žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaná má trvalý pobyt evidovaný na ul. R.. XX v H. a v minulosti bola nájomcom družstevného bytu, ktorý dohodou o prevode členských práv k bytu previedla na svoju dcéru, W. F., dňa 01.03.2000. Tým ponížila hodnotu svojho majetku. Podľa názoru žalobcu nepriznaním náhrady trov úspešnému účastníkovi v tomto konaní je porušená zásada rovnosti účastníkov konania. Žalovaná až do rozhodnutia vo veci samej trvala na stanovisku, že žaloba je nedôvodná, aj keď mala vedomosť o neplatnom podpísaní nájomnej zmluvy o nájme bytu a trvala na priznaní náhrady trov konania.

Žalobca v prípade úspechu v odvolacom konaní si uplatňuje právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,45 Eur. Zároveň v prílohe predložil konajúcemu súdu vyčíslenie trov súdneho konania a osvedčenie platcu dane z pridanej hodnoty. Čo do zmeny rozhodnutia, žiadal žalobca uložiť povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi na účet jej právnej zástupkyne 1 460,64 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Namietal, že posledný deň, kedy bola žalovaná oprávnená podať odvolanie proti rozsudku, uplynul dňa 05.11.2013. Z podacej pečiatky Slovenskej pošty vyplýva, že žalovaná podala odvolanie na Slovenskú poštu dňa 06.11.2013, čo je deň po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Preto navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalovanej ako neskoro podané odmietol. Žalobca zároveň uviedol, že súd prvého stupňa dospel na základe rozsiahleho dokazovania k správnym skutkovým zisteniam, na základe takéhoto dokazovania dôkazy správne vyhodnotil a vyvodil z nich záver, ktorý bol náležite a rozsiahlo odôvodnený. Správne konštatuje, že žalovaná už v čase podania žiadosti o pridelenie bytu nespĺňala žiadnu z podmienok na pridelenie nájomného bytu. Neexistenciou jej trvalého pobytu v obci a vedomým zamlčaním skutočnosti, že v čase uzavretia zmluvy o nájme bytu už nezabezpečovala kultúrne, spoločenské, ekonomické, prípadne sociálne potreby obce a to ukončením pracovného pomeru učiteľky. V uvedenom čase nebola žalovaná ťažko zdravotne postihnutá. Mala trvalý pobyt a doposiaľ má na ul. R. XX v H., pričom dohodovo o prevode členských práv previedla na svoju dcéru, ktorá je výlučnou vlastníčkou uvedeného bytu. Odvolávanie sa žalovanej na hrozbu zásahu do práva na obydlie a porušenie práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa § 46 ods. 1 Ústavy SR je irelevantné práve s poukazom na skutočnosť, že žalovaná nikdy nemala v predmete sporu trvalý ani prechodný pobyt a pred ukončením nájomnej zmluvy pred začatím súdneho konania, ako aj počas trvania súdneho konania sa v predmete sporu nezdržovala. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd v časti povinnosti žalovanej vypratať nehnuteľnosť potvrdil a rozsudok a v časti nepriznania trov konania zrušil a vrátil vec na nové konanie v súlade s odvolaním žalobcu voči trovám súdneho konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Pokiaľ sa týka námietky žalobcu, že žalovaná riadne bola zastúpená advokátom, nepožiadala centrum právnej pomoci o advokáta na náklady štátu, s týmto názorom nemožno súhlasiť. Podľa Zákona o advokácii vo všeobecných ustanoveniach je definícia poslanca advokáta, ktorý má pomáhať fyzickým a právnickým osobám pri uplatňovaní ich záujmov garantovaných Ústavou v spojení so zákonmi a inými všeobecne záväznými predpismi. Citovaný zákon má na pamäti odôvodnené potreby fyzických osôb v § 24 ods. 4, podľa ktorého advokát môže poskytnúť právne služby za zníženú odmenu alebo bezplatne, ak to odôvodňujú osobné pomery alebo majetkové pomery klienta. Naviac, keďže žalovaná poberá o pár eur vyšší invalidný dôchodok, nespĺňa podmienky pre ustanovenie právneho zástupcu prostredníctvom centra právnej pomoci. I napriek tejto skutočnosti požiadala o posúdenie žiadosti centrom právnej pomoci, ktoré opätovne posúdilo jej žiadosť. Žalovaná súdu predložila dôkazy k tomu, že jej osobné a majetkové pomery sú málo nad hranicou životné minima, z ktorých musí fakticky uhrádzať aj nájom za predmetný byt. Je invalidná dôchodkyňa. Súd prvého stupňa sa nevyporiadal so zásadnou otázkou, ktorá je zakotvená vo VZN žalobcu, podľa ktorého nájomca môže požiadať o predĺženie nájmu 2 mesiace pred ukončením nájomnej zmluvy. Z dokazovania jednoznačne vyplýva, že žalovaná podala 2 žiadosti o predĺženie nájmu, o ktorých fakticky dosiaľ nebolo rozhodnuté. Pokiaľ sa týka námietky žalobcu, že trvalý pobyt žalovanej je na inej adrese, ako v obci D., táto poznamenala, že zmena trvalého pobytu je upravená zákonom, a pokiaľ Obecný úrad neposkytne ako vlastník nehnuteľnosti súhlas, nie je možné zmeniť miesto pobytu. VZN vyriešilo otázku, že občanom, ktorí nemajú trvalý pobyt v obci, môže byť pridelený nájomný byt za určitých podmienok, ktoré žalovaná v čase pridelenia nájomného bytu aj v súčasnej dobe spĺňa. Je osobou, ktorá spadá so svojou klinickou diagnózou spondilártróza gr. III, M08 pod ochranu výnosu MVaRR SR, ktorá je uvedená v prílohe 1 uvedeného výnosu, platného v čase uzatvárania nájomnej zmluvy. Žalovaná nesúhlasila

s podaným návrhom a to z dôvodu, že tento návrh bol podľa žalovanej predčasný, pretože nebola doriešená otázka predĺženia jej opakovanej žiadosti o nájom.

Proti uzneseniu č.k. 29C/292/2011-417 zo dňa 19.11.2013 podala odvolanie žalovaná. Navrhla toto uznesenie zrušiť a zároveň žiadala o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Odvolanie odôvodnila tým, že je osoba ťažko zdravotne postihnutá, poberá invalidný dôchodok. Rozhodnutie o výške invalidného dôchodku predložila na pojednávaní. Z toho dôchodku, ktorý je jediným jej príjmom hradí náklady na bývanie mesačne vo výške 120 Eur, z dôvodu jej pretrvávajúcich zdravotných problémov mesačne zakupuje lieky vo výške 50 Eur. Nie je preto schopná hradiť súdny poplatok z odvolania.

Proti uzneseniu č.k. 29C/292/2011-434 zo dňa 05.03.2014 podala tiež odvolanie žalovaná. Navrhla uznesenie zmeniť tak, že jej bude priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Poukázala na znenie ustanovenia § 138 O.s.p. s tým, že s vykonaného dokazovania vyplýva, že sa domáha zamietnutia žaloby o vypratanie nehnuteľnosti, teda nejde u nej o svojvoľné uplatňovanie alebo bránenie práva. Uvedeným vypratáním nehnuteľnosti by fakticky zostala na ulici, i keď je pravdou, že v súčasnosti jej umožnila bývanie dcéra v jej byte. Je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 380 Eur, avšak po odpočítaní základných potrieb nevyhnutných k prežitiu a žitiu jej zostáva fakticky len 200 - 210 Eur na mesiac, čo vychádza na jeden deň približne 6,70 - 7 Eur. Pri dnešných vysokých cenách si preto z uvedenej dennej sumy môže zakúpiť len základne potraviny, nevyhnutné k uspokojeniu vykušáľí. Má za to, že splnenie poplatkovej povinnosti u nej ohrozilo uspokojenie jej základných životných potrieb, preto predstavuje prekážku realizácie jej ústavného práva na súdnu ochranu.

Odvolací súd na základe podaných odvolaní preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa i uznesenia súdu prvého stupňa v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a zistil, že odvolanie žalovanej proti rozsudku súdu prvého stupňa i proti uzneseniam č.k. 29C/292/2011-417 zo dňa 19.11.2013 a 29C/292/2011 - 434 zo dňa 05.03.2014 sú dôvodné. Dôvodné je i odvolanie žalobcu čo do výroku o trovách konania vzhľadom na to, že žalovanej nebolo v priebehu prvostupňového konania priznané právo na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Podľa ust. § 676 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nájom sa skončí uplynutím doby, na ktorú sa dojednal, ak sa prenajímateľ nedohodne s nájomcom inak.

Podľa ust. § 676 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak nájomca užíva veci aj po skončení nájmu a prenajímateľ proti tomu nepodá návrh na vydanie veci alebo na vypratanie nehnuteľnosti na súde do 30 dní, obnovuje sa nájomná zmluva za tých istých podmienok, za akých bola dojednaná pôvodne. Nájom dojednaný na dobu dlhšiu ako rok sa obnovuje vždy na rok, nájom dojednaný na kratšiu dobu sa obnovuje na túto dobu.

Podľa ust. § 712a ods. 9 Občianskeho zákonníka, pri zániku nájmu dohodnutého na určitý čas nemá nájomca právo na bytovú náhradu. Osobitný zákon môže ustanoviť, kedy aj v týchto prípadoch má nájomca právo na bytovú náhradu.

Súd prvého stupňa mal za preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovanou dňa 12.12.2005 zmluvu o nájme bytu č. XX, ktorý sa nachádza na X. podlaží bytového domu, súpisní č. XXX vo vlastníctve žalobcu vedeného na LV č. XXXX k.ú. D. s tým, že nájomná zmluva sa uzatvára na dobu určitú od 15.12.2005 do 31.10.2008. Následne mal byť dňa 15.10.2008 uzatvorený dodatok č. 1 k zmluve o nájme bytu s uvedením, že doba nájmu sa predlžuje a to opätovne na dobu určitú a to od 01.11.2008 do 31.10.2011.

Žalobca namietal neplatnosť zmluvy o nájme bytu, pričom sa súd prvého stupňa zaoberal otázkou, či uzatvorenie zmluvy o nájme bytu vo vlastníctve obce podlieha schváleniu obedného zastupiteľstva v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 138/1991 Z. z. o majetku obce, ktoré si žalobca vymienil vo všeobecne záväznom nariadení č. 42/2005 Z. z., konkrétne v článku 4, 5 a 6.

Súd prvého stupňa vyvodil jednoznačný záver, že uzatvorenie zmluvy o nájme bytu vo vlastníctve obce je právnym úkonom týkajúcim sa nakladania s nehnuteľným majetkom obce, k uzatvoreniu ktorého si obec s poukazom na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 138/1991 Zb. a § 11 ods. 4 zák. č. 369/1990 Zb. záväzným

aktom obecného zastupiteľstva, konkrétne všeobecne záväzným nariadením č. 42/2005 vymienila ich schválenie obecným zastupiteľstvom.

Zmluva o nájme bytu bola uzavretá so žalovanou a podpísaná starostom obce dňa 12.12.2005 bez predchádzajúceho súhlasu obecného zastupiteľstva, ktorý bol udelený až na zasadnutí dňa 21.12.2005, ide o neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa rovnaký záver konštatoval aj vo vzťahu k dodatku č. 1 z dôvodu, že predĺženie pôvodne dohodnutej doby nájmu v danom prípade nebolo prejednané zo strany obecného zastupiteľstva obce žalobcu vôbec.

Na základe uvedeného súdu prvého stupňa žalobe o vypratanie zo strany žalovanej, ktorá užívala byt na základe neplatného právneho úkonu vyhovel. Zároveň konštatoval, že ani v prípade uzavretia zmluvy o nájme k predmetnému bytu so žalovanou platným spôsobom nebolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby v tomto nájomnom vzťahu zotrval.

Žalovaná pri uzatváraní zmluvy o nájme bytu nemala spĺňať žiadnu z podmienok žiadateľa v zmysle všeobecne záväzného nariadenia č. 42/2005 Z.z. Nepreukázala, že jej mesačný príjem neprevyšoval trojnásobok životného minima, že ku dňu podania žiadosti mala minimálne dva roky trvalý pobyt v obci, nebola väčšinovým spoluvlastníkom, nájomcom, spolunájomcom obecného štátneho družstevného podnikového bytu alebo domu alebo zabezpečovala spoločenské, kultúrne, zdravotnícke, ekonomické a sociálne potreby obce. Žalovaná žiadosť o pridelenie bytu odôvodňovala svojim pôsobím ako učiteľky na základnej škole, pričom tento ukončila dňa 10.12.2005, teda pred uzavretím zmluvy o nájme. V čase podania žiadosti nemala trvalý pobyt v Obci D.. Má evidovaný trvalý pobyt na ulici R.. XX v H. a v minulosti bola nájomcom družstevného bytu, ktorý dohodou o prevode členských práv previedla na svoju dcéru W. F. dňa 01.03.2000. Žalovaná nepreukázala, aby v čase podania žiadosti o pridelenie bytu bola osobou s ťažkým zdravotným postihnutím, keďže uvedený status jej bol priznaný rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Prešove zo dňa 20.10.2008. Súd preto konštatoval, že nakoľko by žalovanej nepatrila bytová náhrada ani v prípade uzatvorenia platnej zmluvy o nájme a dobu určitú v zmysle ust. § 712a ods.9 Občianskeho zákonníka, rozhodol o jej vyprataní bytu bez práva na bytovú náhradu.

Súd prvého stupňa sa zaoberal aj aplikáciou ust. § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka i ust. § článku 1 ods.3 Listiny základných práv a slobôd, keď konštatoval, že nie je možné žalobcovi ako vlastníkovi bytu s poukazom na ust. § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka založiť novú povinnosť zabezpečenia bytovej náhrady v prospech žalovanej v zmysle ust. § 712a Občianskeho zákonníka, keďže toto ustanovenie sa nepochybne viaže k nájmu bytu a v žiadnom prípade nie k povinnosti vypratať byt užívaný na základe neplatného právneho úkonu.

Status ťažko zdravotne postihnutého občana s odkázanosťou na invalidný dôchodok má súd prvého stupňa zohľadniť tak, že poskytol 6-mesačnú lehotu na vypratanie bytu.

Možno prisvedčiť žalovanej, že ochrane obydlija sa vo svojej judikatúre venuje Európsky súd pre ľudské práva. Z jeho judikatúry je zrejma hierarchia hodnôt v zmysle život, zdravie, obydlie a tak majetok. Žalobca ako obec má postavenie verejnoprávnej korporácie, ktorá má vlastný majetok, má vlastné príjmy a hospodári za podmienok stanovených zákonom podľa vlastného rozpočtu. Základnou úlohou žalobcu pri výkone samosprávy je garantovať starostlivosť o všestranný rozvoj územia obce a o potreby obyvateľov podľa ust. § 1 ods.2 veta prvá zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení.

Zo žaloby podanej žalobcom však vyplýva, že tento favorizuje svoje vlastnícke právo pred právom žalovanej na obydlie.

Ústava SR pojem obydlie bližšie nedefinuje. Základné práva a slobody podľa Ústavy je však potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a v duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách. Pri vymedzení obsahu uvedených pojmov je potrebné prihliadať aj na príslušnú judikatúru týkajúcu sa predovšetkým článku 8 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na definíciu obydľia ako miesta kde osoba býva alebo vykonáva svoju obvyklú profesiu, napríklad rozsudok Niemetz verzus Nemecko z 16.12.1992.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojom rozsudku zo dňa 09.10.2007 Stanková proti Slovenskej republiky dospel k záveru, že k porušeniu Dohovoru zisteného súdom v tomto prípade došlo neprimeraným zásahom do práva žiadateľky na rešpektovanie jej domova po jej vystaňovaní, bez ponúknutia náhradného ubytovania (porušenie čl. 8). Z dôvodu zisteného porušenia sťažovateľka nepopierateľne utrpela nemajetkovú ujmu a uskutočnia odhad na spravodlivom základe tak, ako to vyžaduje čl. 41 Dohovoru, súd sťažovateľke z tohto titulu priznal 3.000,- Eur.

Zároveň v tomto rozsudku Európsky súd pre ľudské práva konštatuje, „že vypratanie bytu nebolo v demokratickej spoločnosti nevyhnutné“.

Podľa ust. § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

Žalobca žiada o ochranu svojho vlastníckeho práva k bytu, žalovaná žiada o ochranu obydľia a svojho súkromia. V konečnom dôsledku však ide o záujem na zabezpečení bývania ako jednej zo základných sociálnych istôt. Preto význam práva na obydľie mal súd prvého stupňa posúdiť nielen z hľadiska opodstatnenosti ochrany práva žalobcu, tak ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ale komplexne zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk a to aj vo vzťahu k žalovanej a opačne, či ochranu vlastníckeho práva možno odoprieť žalobcovi s poukazom na ust. 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Otázka, či sa výkon určitého práva prieči dobrým mravom musí byť súdom vo vzájomnom konaní subjektov občianskoprávnych vzťahov vždy náležite zistená podľa objektívneho kritéria s prihľadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, vrátane doby, miesta konania, ako aj postavenia subjektov (napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn 6Cdo/200/2010 zo dňa 31.01.2012).

Krajský súd v Prešove už v niekoľkých veciach, napríklad 6Co/211/2013 judikoval, že uložiť povinnosť žalovanej, ktorá sa nachádza v nepriaznivej životnej situácii vypratať byt bez bytovej náhrady, pokiaľ ide o byt, ktorý má plniť sociálnu funkciu podľa ust. § 1 ods.2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení možno hodnotiť vo vzťahu k rozsudku ako prístup formalistický. Žalobca ako obec na rozdiel od neverejnoprávnych prenajímateľov má povinnosť garantovať sociálne práva, vrátane práva žalovanej. Právo na obydľie je právom základným.

Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že ani v prípade platného uzavretia nájomnej zmluvy nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby v tomto nájomnom vzťahu zotrval.

Z obsahu spisu vyplýva, že nájomnú zmluvu predkladal žalobca ako obec, ktorý ju vyhotovil, pričom ju podpísal starosta obce za obec. Túto nájomnú zmluvu vyhodnotil súd prvého stupňa ako absolútne neplatnú, takisto vyhodnotil za absolútne neplatný súd prvého stupňa i dodatok k nej. K uvedenej otázke odvolací súd uvádza, že skutočnosť kto vyhotovil nájomnú zmluvu a kto zodpovedá za to, aby túto nájomnú zmluvu podpísala osoba oprávnená, zároveň aby prebehol príslušný schváľovací proces, prípadne i obecným zastupiteľstvom, pokiaľ si to vo všeobecne záväznom nariadení obec vymieni, mala sledovať obec. To, že ide o verejnoprávnu korporáciu a jej úlohy popísal odvolací súd vyššie. V tejto súvislosti odvolací súd má za to, že pochybenie žalobcu nemožno pripočítať v neprospech žalovanej.

Možno prisvedčiť žalovanej, že súd prvého stupňa nepostupoval správne a nebol dôsledný pri hodnotení dôkazov z pohľadu práva na obydľie a tejto otázke nevenoval adekvátnu pozornosť. Zároveň súd prvého stupňa neuviedol dostatočné a presvedčivé dôvody pre odklon od judikatúry, tak Krajského súdu v Prešove, ako i Európskeho súdu pre ľudské práva.

Vyššie uvedeným došlo k odňatiu práva žalobkyne konať pred súdom.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Tým, že bol zrušený rozsudok ako celok, bol zrušený i výrok čo do trov konania, ktorým sa súd bude opäť zaoberať.

Úlohou súdu prvého stupňa bude riadne sa zaoberať otázkou ochrany obydlia vo vzťahu k žalovanej, ale i ďalšími otázkami nastolenými odvolacím súdom.

Vo vzťahu k uzneseniu č.k. 29C/292/2011-434 o nepriznaní oslobodenia žalovanej od platenia súdnych poplatkov odvolací súd uvádza, že z dokladov vyplýva, že žalovaná je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 380,- Eur. V súčasnosti býva v dcérinom byte na R. XX v H.. Prispieva na náklady súvisiace s bývaním, po 10,- Eur mesačne spláca dlh na dani za komunálny odpad a za MHD je dlžná 75,- Eur, je rozvedená a má 4 deti. Súd prvého stupňa vyhodnotil, že vo vzťahu k výške invalidného dôchodku a súdneho poplatku, ktorý predstavuje 99,50 Eur má za to, že nie sú u žalovanej splnené podmienky na priznanie oslobodenia od súdneho poplatku.

Odvolací súd má za to, že pomery na strane žalovanej odôvodňujú priznanie oslobodenie od platenia od súdnych poplatkov vo výške 50 %. Možno prisvedčiť žalovanej, tak ako uviedla vo svojom odvolaní, že po odpočítaní základných potrieb nevyhnutných k prežitiu a pre život jej zostáva fakticky len 200,- až 210,- Eur na mesiac, čo vychádza na 1 deň približne 6,70 až 7,- Eur. Uvedené je na hranici chudoby.

Preto odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 29C/292/2011-434 zo dňa 05.03.2014 zmenil tak, že priznal žalovanej oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v rozsahu 50 %.

Keďže odvolací súd priznal žalovanej oslobodenie od platenia súdnych poplatkov vo výške 50 %, zrušil uznesenie č.k. 29C/292/2011-417 zo dňa 19.11.2013 o vyrubení súdneho poplatku.

Úlohou súdu prvého stupňa bude čo do vyrubenia súdneho poplatku znova rozhodnúť. Súdny poplatok za odvolanie súd prvého stupňa vyrubi iba vo výške 50 %, pretože nad rozsah 50 %, tak ako bolo uvedené vyššie bolo priznané žalovanej oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

V novom rozhodnutí rozhodne súd prvého stupňa i o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 224 ods.3 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.